

18.	P	Janez I. papež	Lesce	19.00	† Borisa Zupana
19.	T	Leonard, duh.	Lesce	8.00	v zahvalo
20.	S	Bernardin, duh.	Lesce	19.00	† Jožeta Dvorška
21.	Č	Teobald, škof	Lesce	18.30	molitev pred Najsvetejšim
			Lesce	19.00	† Štefana Polda
22.	P	Julija, mučenka	Lesce	19.00	† Ano Novak, 7. dan
23.	S	odhod ob 4h iz železniške postaje Renata, spokor.	Lesce	4.00	izlet birmancev v Gardaland
			Lesce	15.30	poročna maša Mateja in Sanje
			Lesce	19.00	za zdravje
24.	N	BINKOŠTI	Lesce	10.00	po namenu
25.	P	MARIJA, MATI CERKVE	Lesce	19.00	v zahvalo
26.	T	Filip Neri, duh.	Lesce	8.00	za ozdravljenje rodbinski vezi
27.	S	Alozij Grozde, mučenec	Lesce	19.00	† Albina Golja, obl.
28.	Č	Just, škof	Lesce	18.30	molitev pred Najsvetejšim
			Lesce	19.00	za zdravje
29.	P	Maksim Emonski, škof	Lesce	19.00	po namenu
30.	S	Ivana Orleanska, devica	Lesce	19.00	†† Marijo Klement in Rezko Keler
31.	N	SVETA TROJICA	Lesce	10.00	† Viktorja Stroja, obl. sklep šmarnic

V soboto 23. maja se ob 4h z železniške postaje z Luka-toursom in birmanci odpravimo v Gardaland. Vrnili se bomo v nočnih urah. Ta dan bo namesto mene poročal g. Pavle Juhant, dhp. na Brezjah, zvečer pa bo imel mašo zlatomašnik g. Srečko Golob, dhp. na Bledu.

V soboto 6. junija ob 7.30 se s šmarničarji odpravimo na Koroško. Obiskali bomo Osoje, Landskron - goro opic in Šentjakob. VABLJENI!

Izdala župnija Lesce. Telefon: 04/531 85 00 (mobitel: 041 614 964)

TRR ŽUPNIJE: SI56 0700 0000 0820 807, ŽUP. KARITAS: SI56 0700 0000 1081 252

Elektronski naslov: zupnija.lesce@rkc.si; spletna stran: <https://zupnija-lesce.rkc.si>

Odgovarja: Marko Avsenik, župnik. El. naslov: marko.avszenik@rkc.si

ŽUPNIJSKI LIST

ŽUPNIJA MARIJINEGA

VNEBOVZETJA LESCE

Letnik 5. Št. 11. (od 17. 5. do 31. 5. 2026)

GOSPODOV VNEBOHOD

V četrtek smo praznovali praznik

Gospodovega vnebohoda. Kako naj razumemo, da je Gospod Jezus Kristus štirideseti dan po vstajenju odšel v nebo? Platon, eden največjih učiteljev človeštva, je z mitom o votlini na razumljiv način izrazil pomen nebes. »Predstavljajte si,« je rekel Platon, »tale prizor: Ljudje so zaprti v zadnji del neke votline, s hrbti obrnjeni proti vhodu. Zvezani so tako, da lahko gledajo le naprej, v steno, ki je pred njimi. Za njihovimi hrbti – za zidom – so ljudje, ki prihajajo in odhajajo, v rokah ali na glavi pa nosijo različne predmete. Med vhodom v votlino in med ljudmi z različnimi predmeti je ogenj, ki meče njihove sence na zadnjo steno votline; to je edina stvar, ki jo zaporniki lahko vidijo. Ker nikoli niso videli ničesar drugega, vklenjeni ljudje v votlini mislijo, da so tiste sence edina resničnost in da ne obstaja nič drugega. Če se komu uspe osvoboditi in priti ven, pa se pozneje vrne in skuša zapornikom povedati, kako je v resnici, ga ti ubijejo, misleč, da se mu je zaradi premočne svetlobe zmešalo.

Takšen je položaj nas ljudi, ki živimo na zemlji. Ves svet je ena sama votlina.

Stvari, za katere mislimo, da so resnične, niso nič drugega, kot le sence stvari, ki so zgoraj v nebesih. To so posnetki nebeških resničnosti. Potrebno se je osvoboditi telesa, ki nas priklepa na snov in na privide, 'zapustiti votlino', da bi spoznali pravo resničnost.« Platon je torej že času pred Jezusovim rojstvom razumel, da nebesa, dokončna človekova domovina, niso nekaj snovnega, postavljenega v oddaljen del vesolja. To je kakovostno drugačno nebo, zunaj časa in prostora. On ga je poimenoval »svet idej« ali onkraj nebesno.

Platonovo misel je mojstrsko povzel veliki slikar Raffaello Santi v slavni sliki Atenska šola. Na njej vidimo Platona in Aristotela, dva velika filozofa starega veka, ki sta predstavljena v nasprotnih držah. Aristotel z roko, ki kaže navzdol, govori, da je resničnost na zemlji in da mora naše vedenje izhajati iz stvari, ki so vidne in otipljive; Platon, s prstom iztegnjenim navzgor, pa nas spominja, da je resničnost zgoraj, v nebesih. Danes smo vsi, eni bolj drugi manj, »aristotelški«, vsi s pogledom pozorno obrnjenim proti zemlji. Vsem bi bil koristen ščepec platonizma. Nekateri stavki iz Svetega pisma se zdijo kopije platonskega pogleda na stvari. Mož z Raffaellove slike, ki ima prst uperjen proti nebu, bi bil prav lahko sv. Pavel, ko pravi: »Če ste torej vstali s Kristusom, iščite to, kar je zgoraj, kjer je Kristus, sedeč na Božji desnici. Mislite na to, kar je zgoraj, ne na to, kar je na zemlji« (Kol 3,1–2)...

V resnici pa kristjani za razliko od Platona ne razmišljamo več v prostorskih okvirih tukaj doli in tam gori, ampak v časovnih okvirih. Ko govorimo o nebesih, teh ne razumemo kot kraja nad nami, ampak kot dogodek, ki je pred nami in mu gremo naproti - prihodnost. Saj sta angela ob Gospodovem vnebohodu apostolom rekla: »Kaj stojite in gledate v nebo? Ta Jezus, ki je bil vzet od vas v nebo, bo prišel prav tako, kakor ste ga videli iti v nebo.«

papež Benedikt XVI.: BINKOŠTNA NEDELJA

Dragi prijatelji, vsako od treh beril binkoštnega bogoslužja osvetljuje en vidik skrivnosti Svetega Duha. Rad bi na kratko pokazal na te tri prvine, ki se pokažejo v današnji liturgiji. V Apostolskih delih je ta čudovita pripoved o rojstvu Cerkve. Cerkev je rojena v tem smislu, da vsi govorijo v vseh jezikih in vsak posluša apostole govoriti v svojem jeziku.

Cerkev je rojena katoliška, od prvega trenutka je vesoljna Cerkev. Ne rodi se najprej krajevna Cerkev in nato druge in potem naredijo konfederacijo, zvezo Cerkva. Ne, najprej je vesoljna Cerkev, ki govori v vseh jezikih. Cerkev je takoj katoliška in se podarja drugim ter ustvarja posamezne Cerkve; vse so izraz ene same Cerkve. Sveti Duh ustvarja razumevanje, odpira meje, podarja mir, edinost in ljubezen ter tako zedinja.

Za tem dogodkom slišimo odmev druge zgodbe, tiste o babilonskem stolpu. Ta pripoveduje, da se je človeštvo zbralo v središču zemlje, doseglo neverjetno moč in se čutilo zmožno zgraditi stolp proti nebu. Ljudje niso več potrebovali božanstva, ker so oni sami, človeštvo, mogli zgraditi dostop do neba. Človeštvo je bilo samo zmožno narediti svojega boga, storiti vse, zmoglo je vse. Toda prav v tistem trenutku skrajne moči so se razšli, eden ni več razumel drugega, eden je bil proti drugemu; zato stolp ni bil zgrajen, ni bil dokončan. Zdi se mi, da je to podoba našega položaja. Človek je resnično dosegel strašno moč: moremo narediti človeka, moremo uničiti človeka, moremo zgraditi svet, zmoremo vse, ne potrebujemo Boga, mi sami lahko zgradimo svoja nebesa. In prav v tem trenutku skrajne človeške moči, ko se dozdeva, da je Bog odveč, se toliko bolj porajajo spori med ljudmi, nasilje, vojna, uničevanje. Kjer obstaja duh nadutosti, ošabnosti, nam govori evangelij, ne uspeva prava človeškost. Dozdevno človek zmore vse, a ne zna in ne more bistvenega: ljubiti, poznati resnico, živeti v edinosti z drugimi ter tako doživljati svet ljubezni in resnice. **Vrat proti nebu ne gradijo napuh**, človeška moč, znanost, **ampak jih gradi Bog sam**, ki se nam daje v svoji ponižnosti. Tudi danes edinost človeštva raste ravno s ponižnostjo vere, ki ustvarja otoke miru, otoke ljubezni v oceanu nasilja, človeške in duhovne revščine. Zato nas evangelij vabi, naj zares odložimo napuh, se odpremo daru Svetega Duha in živimo vero v Kristusa; naj živimo katoliškost in tako živimo od edinosti Boga, ki ustvarja edinost človeštva. Kot **katoličan vsak od nas govori v vseh jezikih, ker pripadamo Cerkvi, ki govori v vseh jezikih**; Cerkev je moč ljubezni in sprave onkraj meja.

V drugem berilu smo slišali, da Sveti Duh prihaja pod dvema vidikoma: to sta veter in ogenj. Ogenj, moč preoblikovanja, prenovitve sveta, se pojavi na čisto poseben način, v obliki jezikov, in vsak prejme enega. To pomeni: ta ogenj Svetega Duha ni brezoblična moč, ki postane razdejanje, ampak je osebna moč, v kateri vsakdo prejme ognjeni jezik. V tem drugem pismu Korinčanom nam sv. Pavel pove, v čem obstaja ta ognjeni jezik. Odgovor je zelo presenetljiv, morda zelo razočara, ker se ne zdi kot pomembna resničnost. Ne, **ta ognjeni jezik, podarjen vsakemu verniku, je beseda**, beseda z močjo resnične Besede, preprosta in globoka beseda: **»Jezus je Gospod.«** To je ognjeni jezik, jezik Svetega Duha, ki nam ga Bog podarja na binkošti. »Jezus je Gospod«.; to je osnovna veroizpoved Cerkve, ki Cerkev gradi in od katere Cerkev živi. Ta preprosta beseda je resnično ognjeni jezik, ki ustvarja občestvo Cerkve, nas postavlja v notranjost občestva Cerkve in tako ustvarja tisto

edinost, ki se more poroditi edino iz Jezusovega gospostva: ta katoliška edinost, o kateri smo govorili, se rojeva prav iz Jezusovega gospostva. Ko verujemo v Jezusa in ga izpovedujemo, prihajamo v vesoljno občestvo Cerkve in ustvarja se globoka edinost. Upoštevati moramo tudi, da je bila beseda »Gospod« v Stari zavezi izraz za označevanje Boga. Niso si drznili izgovoriti skrivnostnega imena Goga, Jahveja, ampak so vedno govorili »Gospod«, Kyrios. Tako vidimo povezanost med Staro in Novo zavezo: Jezus je Gospod Bog, on je skriti Bog, Jezus, Gospod, je Bog! Prav ta resničnost, **to dejstvo, da Bog ni »nekaj duhovnega«, ampak je naš Gospod, spremeni vse in daje merilo našemu življenju**, nam podarja moč za življenje v skladu s tem merilom, nas resnično prenovi.

Evangelij pa nam pripoveduje, kako pride Jezus zvečer prvega dne vstajenja k svojim učencem pri zaprtih vratih. **Sveti Duh ne pozna vrat**, pride tudi skozi zaprta vrata. V

preteklem stoletju smo videli, kako je prihajal in bil navzoč tudi v ječah, prihajal je in bil navzoč v palačah ideologij. Sveti Duh vstopa tudi skozi zaprta vrata – to je dobra in lepa novica evangelija tega dneva. Jezus je pozdravil svoje in nato »dihnil« v svoje apostole, pravi evangelij. Vidimo, da se tukaj ponovi jutro stvarjenja človeka. Prva Mojzesova knjiga pripoveduje, da je Bog oblikoval človekov lik iz prahu. A po dihu, dihu Boga, človek postane živo bitje. Prah tako postane živo bitje. Jezus ponovi to kretno stvarjenja na višji ravni. Da! Človekova pljuča delujejo samo, če obstaja zrak za dihanje. A človek potrebuje več kakor tvorni zrak za dihanje. Zrak, ki ga mora vdihavati človek kot človek, je ljubezen in resnica. Je Jezus, ki dahne v človeka, preustvari človeka. Znova je veselje stvarjenja. Samo če more človek vdihavati zrak ljubezni, ki prihaja od Boga, je tudi telesno življenje dobro. Samo to dopolni novo stvarjenje in opraviči prvo stvarjenje. Jezus ustvarja, ko dahne Duha. Tukaj vidimo: Jezusov dih je Sveti Duh. Blizu Svetega Duha smo, če smo blizu Jezusovega diha.

Pomembno sporočilo tega dne je: **vedno smo blizu Jezusovemu dihu, Jezusu samemu**. In samo tako smo zares v ozračju Svetega Duha. Evangelij nato dodaja: ta **Jezusov dih**, to novo življenje, je duh odpuščanja. Samo odpuščanje nam omogoča živeti, samo če je odpuščanje, moremo sprejeti resnico Božjega pravila, moremo sprejeti resnico o grehu. Če ni odpuščanja, moramo zanihati krivdo, moramo zanihati pravilo. **Odpuščanje nam daje življenje**, živimo v moči Jezusovega odpuščanja. To je Jezusov dih, je Sveti Duh. Končno Jezus daje apostolom in njihovim naslednikom pravilo odpuščati grehe: zakrament spovedi. Po zakramentu Kristus sam drži Cerkev v roki. Ne odločamo mi »tako in tako«, ker v zakramentu on sam ostaja Gospod Cerkve, ostaja navzoč, deluje v človeštvu. Zahvalimo se Gospodu za ta dar njegove trajne navzočnosti, ki nam daje tudi trajne binkošti.

V tem evangeliju mi je všeč zlasti en stavek: **»Razveselili so se učenci, ko so videli Gospoda.«** Lahko razumemo, da so po pohujšanju križa, po temni noči in dvomih videli Gospoda in se vzradovali: videli so ga in se razveselili. Resnični Gospodov dar, dar Svetega Duha, je veselje, da Jezus živi, da je Bog, da nas pozna in je navzoč med nami. Resnično veselje Duha je veselje Svetega Duha, je veselje, da smo ljubljene in poznane, veselje, da Jezus ni daleč, ampak blizu. Prosimo Gospoda: **»Pridi Sveti Duh, podari nam to veselje, da vidimo Jezusa, veselje, da smo ljubljene in da ljubimo s Teboj:«** Amen.